



Sygn. akt II PK 218/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa P. G.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.
o odprawę z pakietu odpraw,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 marca 2014 r.,

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od powoda na rzecz strony
pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2012 r. Sąd Rejonowy zasądził od
pozwanego Banku [...] w W. S.A. na rzecz powoda P. G. kwotę 46.183 zł wraz z
ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2008 r. do dnia zapłaty tytułem pakietu

odprawowego oraz kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W pozostałym zakresie powództwo oddalił. Wyrok ten został wydany w oparciu o następujące ustalenia faktyczne. Powód był zatrudniony w pozwanym Banku w okresie od dnia 1 grudnia 1999 r. do dnia 31 lipca 2005 r. w Centrum Inwestycji Kapitałowych na stanowisku eksperta w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy Banku w dniu 3 listopada 2000 r. podjęło decyzję o połączeniu Banku [...] w W. S.A. z [...] Bank S.A. Do połączenia doszło 28 lutego 2001 r. W wyniku połączenia nastąpiła reorganizacja Banku [...] powodująca zwolnienia grupowe. W grudniu 2000 r. odbyło się spotkanie z pracownikami Centrum Inwestycji Kapitałowych, w którym uczestniczyli członkowie Zarządu obu łączących się Banków, w tym Prezes i Wiceprezes Zarządu Banku [...] w W. S.A., C. S. oraz A. N., a także Prezes Zarządu [...]Bank S.A. - S. A. Na spotkaniu pracownicy Centrum zostali ustnie poinformowani, że nawet jeśli zostaną z nimi rozwiązane umowy o pracę już po zakończeniu zwolnień grupowych objętych porozumieniem w sprawie zwolnień grupowych, będą im przysługiwały pakiety odpraw takie same jak dla pracowników zwalnianych w ramach zwolnień grupowych. Przedłużenie terminu rozwiązania umów o pracę dla pracowników Centrum było podyktowane specyfiką tej komórki organizacyjnej i interesem Banku, dla którego niekorzystne byłoby, gdyby w krótkim okresie czasu odeszli z pracy pracownicy tej komórki. Sąd ustalił, że oświadczenie o objęciu pracowników Centrum porozumieniem przewidującym pakiet odprawowy dla pracowników zwalnianych z przyczyn nie dotyczących pracowników zostało złożone w obecności i potwierdzone przez dwóch członków Zarządu Banku [...] w W. S.A. W dniu 10 maja 2001 r. zostało zawarte porozumienie pomiędzy Sektorem Bankowości Komercyjnej i Inwestycyjnej Banku [...] w W. S.A. i Niezależnym Samorządowym Związkiem Zawodowym Pracowników Banku [...] w W. S.A. określające zasady postępowania w sprawach dotyczących pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników w okresie od podpisania tego porozumienia do 31 marca 2002 r. Porozumienie określało przede wszystkim zasady przyznawania pakietu odprawowego, w skład którego wchodziła odprawa pieniężna, odszkodowanie, jednorazowa odprawa z tytułu utraty świadczeń z zakładowego układu zbiorowego pracy, nagroda oraz odprawa emerytalna.

Aneksiem z dnia 26 marca 2002 r. przedłużono okres obowiązywania tego porozumienia do 31 grudnia 2002 r. Powodowi wypowiedziano umowę o pracę 30 kwietnia 2005 r. z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, umowa uległa rozwiązaniu z dniem 30 lipca 2005 r., a powodowi wypłacono odprawę w wysokości 38.192,10 zł. W dniu 16 maja 2008 r. powód zwrócił się za pośrednictwem poczty elektronicznej z prośbą o wskazanie, w jaki sposób może otrzymać obiecany pakiet odprawowy najpierw do dyrektora Departamentu Kadr Banku, a następnie do S. A. Nie uzyskał żadnej odpowiedzi. Następnie w dniu 29 lipca 2008r. złożył do Sądu Rejonowego wnioski o zawezwanie Banku [...] do próby ugodowej poprzez zapłatę kwoty 92.367,90 zł z odsetkami tytułem pakietu odpraw. Nie doszło do ugody. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości pozwany, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm.), oraz art. 373 § 1 k.s.h. w związku z art. 60 k.c.

Sąd Okręgowy po uzupełnieniu materiału dowodowego ustalił, że na spotkaniu w dniu 3 grudnia 2000 r. z udziałem członków zarządów obu banków, pracownicy Centrum Inwestycji Kapitałowych byli informowali, że po połączeniu banków nie ma dla nich przyszłości oraz, że pozwanemu bankowi zależy, aby rozpoczęte projekty zostały doprowadzone do końca. Wiceprezes A.N. sugerował prezesom Banku [...] w W. S.A. i [...] Banku S.A. potrzebę zatrzymania pracowników Centrum i przyznania im odprawy. Sąd ustalił, że kwestie uzgodnień w sprawie zwolnień pracowników pozwany Bank ogłaszał w formie pisemnej, po przeprowadzeniu uzgodnień ze związkami zawodowymi działającymi u pozwanego, oraz, iż Bank [...] w W. S.A. jak i jego następcą prawny nie opracowali żadnych zasad zwolnień pracowników w Centrum Inwestycji Kapitałowych, a nadto nie obowiązywały zapisy dotyczące przyznawania tym pracownikom dodatkowych odpraw w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę z przyczyn niedotyczących tych pracowników. Sąd ustalił również, że porozumienie z dnia 10 maja 2001 r. jak i aneks do tego porozumienia z dnia 26 marca 2002 r. nie zawierały zapisów

dotyczących zwolnień pracowników Centrum Inwestycji Kapitałowych oraz, że do momentu rozwiązania z powodem umowy o pracę pracodawca nie opracował dokumentu, który przewidywałby dodatkowe odprawy dla pracowników zatrudnionych w dziale powoda. Na podstawie pisma pozwanego z dnia 11 lipca 2013 r. Sąd ustalił, ponadto, że ośmiu pracownikom z działu powoda, których stosunek pracy uległ rozwiązaniu z przyczyn nie dotyczących pracownika wypłacono dodatkowe odprawy pieniężne na podstawie porozumienia z dnia 10 maja 2001 r. Osoby te były planowane do zwolnienia, a ich stosunek pracy uległ rozwiązaniu w 2001 r., 2002 r., ostatni zaś 28 lutego 2003 r.

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji oraz uzupełniony w postępowaniu apelacyjnym nie wykazał, że zarówno S. A. jak i C. S. złożyli w grudniu 2000 r. oświadczenie woli mające na celu objęcie pracowników Centrum Inwestycji Kapitałowych, w tym powoda, uzgodnieniami zawartymi w porozumieniu z 10 maja 2001 r. Opierając się na zeznaniach świadka S. oraz pozostałych świadków Sąd doszedł do przekonania, że podczas spotkania w grudniu 2000 r. były wyjaśniane kwestie zasad funkcjonowania Centrum w nowych strukturach Banku, ale nie padły żadne wiążące propozycje co do dodatkowych odpraw, gdyż w przyszłości nie zostały sformalizowane w żadnym akcie wewnętrznym obowiązującym u pozwanego. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji opierając się na zeznaniach świadków A. N., J. S. i T. C. wywiódł niezasadnie, że na spotkaniu członków zarządów banków z pracownikami Centrum doszło do złożenia skutecznego i ważnego oświadczenia woli w zakresie przyznania pracownikom Centrum odpraw w momencie rozwiązania z nimi umów o pracę, ponieważ wskazani świadkowie powoływali się na twierdzenia ówczesnego prezesa C. S., który w ich ocenie wyraził gotowość wypłaty odpraw na warunkach przewidzianych w porozumieniu z maja 2001 r. w przypadku utraty pracy. Jednak, w ocenie Sądu, zeznania świadka C. S. nie są zbieżne w powyższym zakresie z zeznaniami powołanych świadków. Świadek ten przyznał, że były prowadzone rozmowy z pracownikami Centrum na temat przyszłości tej komórki i jej zadań w nowych strukturach, oraz, że [...] Bankowi zależało na zatrzymaniu pracowników Centrum z uwagi na ich wysokie kwalifikacje. Zeznania te nie wskazywały, że pozwany Bank w

jakikolwiek formalny sposób uregulował kwestie odpraw dla pracowników Centrum zwalnianych po terminie obowiązywania porozumienia z maja 2001 r. Sąd Okręgowy za niewiarygodne uznał twierdzenia powoda, że taka instytucja jak pozwany Bank wyłącznie w formie ustnej regulowałaby kwestie związane ze świadczeniami dla zwalnianych pracowników. Sąd stwierdził, że przy wykładni oświadczeń woli należy brać pod uwagę takie okoliczności jak przebieg negocjacji stron, przebieg ich dotychczasowej współpracy, dotychczasową praktykę w kwestii przyznawania świadczeń pracowniczych, zachowanie stron, ich profesjonalizm oraz inne zachowania przejawiane przez strony. Sąd wskazał również, że powód jak i inni pracownicy Centrum w toku zatrudnienia nie podejmowali czynności związanych z uregulowaniem ich sytuacji w przypadku zakończenia stosunku pracy z przyczyn ich niedotyczących oraz nie domagali się w żaden sposób by ustalenia ze spotkania z grudnia 2000 r., które stanowią podstawę powództwa w tej sprawie zostały sformalizowane.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że apelacja pozwanej w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt. I i IV zaskarżonego wyroku była zasadna. W konsekwencji wyrokiem z dnia 24 marca 2014 r. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego w zakresie pkt. I oraz oddalił powództwo. Jako niezasadną uznał apelację pozwanego w zakresie rozstrzygnięcia w pkt. II zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Rejonowy częściowo oddalił powództwo.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył powód w części, tj. w zakresie pkt. I, II, IV oraz V, za wyjątkiem pkt III, w którym Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego.

Skargę kasacyjną oparto na zarzutach naruszenia prawa materialnego, tj.

- art. 60 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez jego niezastosowanie wskutek błędnego uznania, że: a) na spotkaniu w grudniu 2000 r. pracowników Centrum Inwestycji Kapitałowych, w tym powoda, i zarządu pozwanego Banku nie padły wiążące obietnice przyznania tym pracownikom dodatkowych odpraw, gdyż w przyszłości nie zostały one sformalizowane w żadnym akcie wewnętrznym obowiązującym u pozwanego; b) w takiej instytucji jak Bank kwestie związane ze świadczeniami dla zwalnianych pracowników nie mogą być regulowane wyłącznie

w formie ustnej; c) na spotkaniu w grudniu 2000 r. z udziałem pracowników Centrum (w tym powoda) z zarządem pozwanego Banku nie mogły paść wiążące obietnice przyznania tym pracownikom dodatkowych odpraw, bowiem stanowisko w tym zakresie powinny jeszcze wyrazić związki zawodowe działające w banku;

- art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez jego błędną wykładnię prowadząca do uznania, że w procesie interpretacji mającym na celu stwierdzenie nie tylko treści, ale samej skuteczności oświadczenia woli należy brać pod uwagę takie okoliczności jak przebieg negocjacji stron, przebieg ich dotychczasowej współpracy, dotychczasową praktykę w kwestii przyznawania świadczeń pracowniczych, zachowanie stron, ich profesjonalizm oraz inne zachowania przejawione przez strony, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że powyższe okoliczności mogą wpłynąć na samą interpretację faktycznie złożonego oświadczenia woli, ale nie mogą prowadzić do wprowadzenia dodatkowych treści (zastrzeżeń) warunkujących skuteczność tego oświadczenia, które nie wynikają z jego literalnego brzmienia.

Zarzucono również naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- 328 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które konkretnie (i w jaki sposób) okoliczności wskazane przez Sąd *ad quem* (przebieg negocjacji stron, przebieg ich dotychczasowej współpracy, dotychczasowa praktyka w kwestii przyznawania świadczeń pracowniczych, zachowanie stron, ich profesjonalizm oraz inne zachowania przejawione przez strony) miały wpływ na dokonaną przez Sąd wykładnię złożonego przez pozwanego banku na spotkaniu w grudniu 2000 r. oświadczenia woli;

- art. 227, 231 i 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z odpisu pełnego rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego pozwanego banku; zdaniem skarżącego naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ z odpisu tego wynika, że do reprezentowania Banku [...] w W. S.A. uprawniony był samodzielnie nie tylko Prezes, ale także Wiceprezes Zarządu (A. N.), który aktywnie uczestniczył w spotkaniu z pracownikami Centrum w grudniu 2000 r., ponadto z odpisu tego wynika, że w dacie wspomnianego spotkania była już podjęta uchwała Nadzwyczajnego

Walnego Zebrania Akcjonariuszy Banku [...] w W. S.A. w sprawie połączenia z [...] Bankiem S.A., a połączenie to polegało na przejęciu [...] Bank przez pozwany Bank, tak więc na spotkaniu tym mogły już paść skuteczne obietnice dotyczące odpraw dla pracowników Centrum, bowiem zarówno przed połączeniem banków jak i po ich połączeniu stroną umowy o pracę z pracownikami Centrum był Bank [...] w W.;

- art. 227, 231 i 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak dokonania wszechstronnego i zgodnego z zasadami logicznego rozumowania rozważenia dowodu w postaci pisma pozwanego banku z dnia 11 lipca 2013 r., w którym pozwany przyznał, że określonym pracownikom Centrum została wypłacona odprawa na zasadach przewidzianych dla osób objętych zwolnieniami grupowymi, a naruszenie to zdaniem skarżącego - miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem w jego wyniku ze wspomnianego faktu wypłaty odprawy dla pracowników Centrum Sąd nie wyprowadził logicznego wniosku, że na spotkaniu w grudniu 2002 r. musiało dojść do przyobiecania pracownikom Centrum, w tym powodowi, odpraw tak jak dla osób objętych programem zwolnień grupowych;

- art. 233 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. poprzez szcątkowe rozważenie dowodu z zeznań świadka A. N., który uczestniczył w spotkaniu w grudniu 2000 r. sprawując wówczas funkcję Wiceprezesa Zarządu pozwanego banku; a naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem świadek N. występował na wspomnianym spotkaniu w tym samym charakterze co świadek C. S., a dodatkowo zgodnie ze Statutem pozwanego był uprawniony do jednoosobowego składania oświadczeń woli, w konsekwencji rozstrzygnięcie zaskarżonego wyroku w zasadzie opiera się jedynie na dowodzie z zeznań świadka C. S., co oznacza, że materiał dowodowy nie został wszechstronnie rozważony;

- art. 233 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. poprzez szcątkowe rozważenie dowodu z zeznań świadków T. C. (pracownika Centrum) i J. S. (dyrektora Centrum), a ponadto pominięcie dowodu z zeznań powoda;

- art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak zrekonstruowania w zaskarżonym wyroku faktów (to jest przebiegu spotkania w grudniu 2000 r.)

wynikających z zeznań powoda oraz świadków A. N. (Wiceprezesa Zarządu pozwanego banku), J. S. (dyrektora Centrum - przełożonego powoda) i T. C. (pracownika Centrum), ponadto brak wyjaśnienia, dlaczego Sąd nie dał wiary zeznaniom tych świadków, końcowo - zupełny brak odniesienia się do zeznań powoda;

- art. 231, 233 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez wybiórcze oraz pozostające w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania odniesienie się do dowodu z zeznań świadka C. S., bez poczynienia uzasadnionych domniemań faktycznych oraz faktyczny brak skonfrontowania zeznań tego świadka z zeznaniami pozostałych świadków i powoda;

- 227, 230, 231, 233 § 1 i 328 § 2 w związku z 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. poprzez pominięcie przy wydawaniu zaskarżonego wyroku, że powód w pozwie wskazał, iż w dniu 1 kwietnia 2005 r. skierował drogą elektroniczną pismo do K. J. - dyrektora departamentu kadr pozwanego banku, w którym domagał się uwzględnienia zapisu o pakiecie odprawowym w przygotowywanym aneksie do umowy o pracę, dodatkowo powód powołał się na przesłanie w dniu 20 lipca 2006 r. e-maila do pana S. A., przy czym istotne jest, że pozwany nie zaprzeczył skutecznie tym faktom; naruszenia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem przeczą tezie Sądu *ad quem*, że powód dopiero tuż przed upływem trzech lat od rozwiązania stosunku pracy podjął działania w celu uzyskania odprawy, poprzez zawezwanie pozwanego banku do próby ugodowej.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie pkt. I, II, IV oraz V oraz przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania, przy jednoczesnym pozostawieniu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego temu Sądowi.

Pozwany w terminie wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, żądając oddalenia skargi kasacyjnej w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. Z kolei z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wynika, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna może zostać rozpoznana tylko w takim zakresie, w jakim nie prowadzioby to do naruszenia art. 398³ § 3 k.p.c. Z przepisu tego wynika, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów dokonane przez sąd drugiej instancji. Oznacza to, że zarzuty skargi kasacyjnej, które mają na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na ich sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c., są niedopuszczalne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975 i z dnia 19 kwietnia 2010 r., II PK 301/09, LEX nr 602258). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że pomimo, iż art. 398³ § 3 k.p.c. nie wymienia *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie w związku z ustaleniem faktów i przeprowadzeniem oceny dowodów nie może być przedmiotem zarzutów w ramach drugiej podstawy kasacyjnej, nie ulega wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., ponieważ przepis ten określa kryteria oceny wiarygodności i moc dowodów (przykładowo wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204, postanowienie SN z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 397/13, LEX nr 1646926). Ograniczenie wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c. obejmuje również zarzuty naruszenia art. 230 k.p.c., który reguluje tzw. bez dowodowe ustalenia faktów, a także art. 231 k.p.c. określający możliwość ustalenia faktów na podstawie domniemania faktycznego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2008 r., II CSK 625/07, LEX nr 627206 oraz z dnia 9 października 2014 r., I CSK 544/14, LEX nr 1541040).

Powyższe uwagi mają wpływ na ocenę zasadności poszczególnych zarzutów skargi kasacyjnej naruszenia prawa procesowego jak i prawa materialnego. Uwzględniając treści art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.,

rozpoznanie zarzutów naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. czy zarzutów naruszenia art. 230 k.p.c. oraz 231 k.p.c. usuwa się spod kontroli kasacyjnej.

Odnośnie zarzutów naruszenia art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., w orzecznictwie podkreśla się, że zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. ma sens tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a jego pośrednie naruszenie może polegać na odmowie przeprowadzenia przez sąd dowodu z uwagi na powołanie go do udowodnienia okoliczności niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji, kiedy ocena ta była błędna. Z tego powodu przyjmuje się, że sam art. 227 k.p.c. nie może być podstawą skutecznego zarzutu bez równoczesnego powołania uchybienia innym przepisom postępowania, istotnym dla podejmowania decyzji dowodowych (por. wyrok SN z dnia 7 maja 2014 r., II CSK 481/13, LEX nr 1483576 i powołane tam orzecznictwo). Skarżący formując zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. nie wykazał, aby Sąd drugiej instancji dopuścił się tego rodzaju naruszeń. Sąd Okręgowy prawidłowo zidentyfikował istotę sporu w tej sprawie, która sprowadzała się do ustalenia, czy na spotkaniu w grudniu 2000 r. doszło do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie przyznania pracownikom Centrum Inwestycji Kapitałowych, w tym powodowi, odprawy na warunkach określonych w porozumieniu z maja 2001 r. Kwestia ta determinowała z kolei przebieg postępowania dowodowego jak i ocenę materiału dowodowego zgromadzonego przed Sądem pierwszej jak i drugiej instancji. Skarżący również nie wykazał, aby Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 382 k.p.c., które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy.

Nie zasługują również na uwzględnienie zarzuty naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że tak sformułowany zarzut jest skuteczny tylko w szczególnych wypadkach, w sytuacji gdy uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwym jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej (przykładowo wyrok SN z dnia 2 grudnia 2014 r., I UK 139/14, LEX nr 1621322 oraz powołane tam orzeczenia). W ocenie Sądu Najwyższego z takim przypadkiem nie

mamy do czynienia w tej sprawie. Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił ustalenia faktyczne oraz ocenę materiału dowodowego wyjaśniając, którym dowodom i z jakich powodów dał wiarę, odpowiednio którym odmówił wiarygodności. Skarżący natomiast, formułując zarzuty naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., nie zgadzając się z niekorzystną dla siebie oceną materiału dowodowego, zmierza w istocie do jej podważenia w postępowaniu kasacyjnym, pomimo treści art. 398³ § 3 k.p.c.

Wobec braku zasadności zarzutów naruszenia prawa procesowego, uwzględniając ustalenia faktyczne będące podstawą wydania zaskarżonego wyroku, należy przejść do rozważania zarzutów naruszenia prawa materialnego, tj. naruszenia art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. Odnośnie zarzutu naruszenia art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. polegającego na jego niezastosowaniu, zarzut ten opiera się na zakwestionowaniu przez skarżącego ustaleń faktycznych, co w świetle wcześniejszych uwag dotyczących związania Sądu Najwyższego działającego jako sąd kasacyjny ustaleniami faktycznymi uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Należy zauważyć, że Sąd Okręgowy ustalił, że na spotkaniu z pracownikami Centrum Inwestycji Kapitałowych w grudniu 2000 r., w którym uczestniczył również powód, nie doszło do złożenia skutecznego i ważnego oświadczenia woli w zakresie przyznania pracownikom Centrum, w tym powodowi, odpraw w momencie rozwiązania z nimi umów o pracę.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez błędną jego wykładnię. Skarżący formułując ten zarzut przyjął błędne założenie, że Sąd Okręgowy wskazując na okoliczności, które należy uwzględnić przy dokonywaniu wykładni oświadczeń woli, wprowadził dodatkowe treści warunkujące skuteczność tego oświadczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że aby oznaczone zachowanie się uznać za oświadczenie woli musi ono w świetle dyrektyw wykładni oświadczeń woli wynikających z art. 65 k.c. wskazywać na zamiar wywołania określonych skutków prawnych (wyrok SN z dnia 3 grudnia 2009 r., II CSK 550/09, LEX nr 577690). Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika natomiast, aby Sąd drugiej instancji zastosował błędną wykładnię art. 65 § 1, 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. w

kontekście ustalenia czy doszło do złożenia oświadczenia woli w sprawie przyznania skarżącemu tzw. pakietu odprawowego. Uwzględniając całokształt okoliczności faktycznych ustalonych w tej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że podczas spotkania w grudniu 2000 r. nie padły żadne wiążące propozycje co do dodatkowych odpraw, w konsekwencji nie zostało złożone oświadczenie woli, z którego wynikałoby zobowiązanie pozwanego do wypłaty powodowi tzw. pakietu odprawowego w przypadku rozwiązania stosunku pracy z przyczyn nietyczących powoda w bliżej nieokreślonej dacie w przyszłości, w tym po upływie okresu obowiązywania porozumienia z maja 2001 r. Ponadto należy zauważyć, że skarżący zarzucił naruszenie art. 65 § 1, 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., bez powiązania tych przepisów z naruszeniem art. 60 k.c., w sytuacji gdy Sąd Okręgowy nie dokonywał wykładni oświadczenia woli wobec ustalenia, że nie doszło do złożenia oświadczenia woli. Już choćby z tej przyczyny zarzut ten, jako niemający oparcia w ustaleniach faktycznych, nie zasługuje na uwzględnienie.

Tym się kierując, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.